

Даниела Колева

Подаръци

На Валери

„Обикновено авторът на разкази пише само, когато е свободен и то за собствено удоволствие и се надява читателите да усетят поне половината от удоволствието, което е изпитвал, докато е работел.

Така, читателю, виж сам как се забавляват онези, които дават свободен ход на мисълта си и я следват с перото си. Те ти предлагат същата възможност за забавление, стига само да поискаш да си послужиш със собствените си мисли.“

Джордж Оруел

Несъмнено момчето я привличаше.

„Очарователен е.“ – помисли си тя. Такъв един здравеняк, стърчеше над мъжа ѝ поне с една глава. Иначе съпругът беше елегантен, но сега пред този исполин ѝ се стори хилав и дребен.

От няколко дни Ива наблюдаваше момчето на плажа. Той и приятелката му се разполагаха близо до тях и тя изучаваше физиката му подробно. В горещите следобеди, докато смучеше коктейла си с много лед на терасата в хотела, го следеше зад очилата си с не дотам прилични помисли.

„М-м, как ли би ме отлепил от земята тоя великан? Ще ми се да се изгубя в ръцете му, а като ме притисне да ми изпукат костите!“

Мъжът ѝ, излегнат на другия шезлонг, налучка посоката на мислите ѝ:

– И теб те впечатляват, нали?

– Странна двойка – отбеляза Ива.

– Да, той мъж-канара, а тя мъничка, в шепа да я събереш. Видж, видж сега как ще я хвърли във водата.

Ясно се чу смесица от смях, вик и плясък.

Двамата на терасата се погледнаха и усмихнаха на спомена, че и те някога са лудували така. Все пак бяха женени повече от двадесет години и не прекаляваха с взаимната си привързаност. Ходеха по курорти заедно, но се развличаха и поотделно. Отнасяха се добронамерено и уважително един към друг, когато у тях припламваха страсти и се забавляваха.

Мъжът продължи:

– Вчера се заговорих с тях, тя е Лили, той Боян, поканих ги на пиетие някоя вечер.

„Хм, помисли си Ива – тъкмо се питах дали вече си се представил на русококса.“

Бяха гости на хотела, учтиво си кимаха в ресторанта, вечеряха на съседни маси.

– Защо не – каза Ива, – може и да вечеряме заедно.

Мъжът ѝ предложи:

– Знаеш ли, довечера организират разходка с кораб на юг и латино парти. Искаш ли да идем? Ще потанцуваме. Каютите били прилични, връщаме се утре по обяд.

– О, не, не... Видж как съм се отпуснала. Тук ми е приятно, почивам си, иди без мен и се развихри по дансинга.

Ива отпи от коктейла и се намести удобно в шезлонга си.

* * *

Свечеряваше когато мъжът ѝ пожела „приятно отпускане“ и беше готов да тръгва към кораба. Ива му върна пожеланието и той излезе подсвирквайки си игрива мелодия.

Тя полежа още известно време, понадигна се, видя как увеселителният кораб напуска залива, даже помахаша, ей така и влезе в стаята да се пригответи за вечеря.

Поглеждайки се в огледалото остана доволна от плътния загар по тялото си. Облече бяла рокля с тънки презрамки, в която изглеждаше още по-матова. Събра косите си в небрежно опашле, привърза го с бяла лента. Нахлу две каишки на краката си във вид на високи бели чехли. Реши че изглежда „неотразимо“ и заедно чантичката грабна доброто си настроение към ресторанта.

Там звучеше приятна музика, залата беше почти пълна. Този път не обърна внимание колко точно мъжки погледи съсредоточи върху себе си, защото ѝ направи впечатление, че момчето беше само на масата си. Тя приближи до него:

– Здравей, защо да не вечеряме заедно? Аз съм Ива, а разбрах, че ти си Боян.

– Здравейте, заповядайте – и стана, издърпа стола срещу своя и я настана.

– О,о, недей на „Вие“, не съм чак толкова стара... – с кокетно сърдита нотка произнесе тя.

– Н-не съм казал това... – смутено отвърна Боян.

– А къде е русокоска, защо си сам? – попита Ива.

– Тръгна с кораба. Щяло да има латино парти, а тя е луда по танците.

– Аха... и те остави сам?

– Не съвсем, ние сме в предбрачие... та да се чувствам още малко ерген.

– Аха, а нещо като ергенско парти предвижда ли се? – попита Ива, докато връщаше на рамото си свляклата се презрамка на роклята ѝ.

Боян я погледна и си призна:

– Многого ми се иска.

Ива се вдъхнови:

– Мога да ти помогна, искаш ли?

– К-кога? Сега ли? – учудено попита Боян.

„Ах, колко ми е сладък, – каза си Ива – наистина е очарователен,

особено като се притесни. “

А на него отвърна:

– Още тая вечер може да се уреди.

Боян се изчерви и сведе поглед:

– Да, иска ми се. По толкова филми съм го гледал – как красавицата излиза от картонена торта.

– Добре тогава, поръчай вечеря по твой избор. Извини ме за малко.

Тя отривисто стана и напусна ресторанта. Върна се след няколко минути и с удоволствие забеляза, че освен вечерята я чакаше изпотена бутилка бяло вино с две чаши. Тя се усмихна на досетливостта му.

– Готово. – Ива сложи ключ с емблемата на същия хотел и хвана чашата.

– Наздраве, за теб!

В същия миг ѝ той каза:

– За теб!

Щом отпиха, тя продължи:

– Вероятно момичето няма да излезе точно от картонена торта, но ще си изненадан.

– Изненадан съм от възможностите ти! Ти фея-вълшебница ли си?

– Понякога практикувам вълшебства, или приложна магия, както щеш го наречи.

Докато вечеряха, Боян ѝ разказваше за момичето, как са се запознали, как са си обещали да оставят въздух помежду си, да не се вкаменяват. Неусетно беше изминал един час.

Ива го подкани:

– Време е да вземеш ключа.

Той се надигна, понечи да каже нещо. Тя го спря:

– Не казвай нищо.

Боян се усмихна, благодари ѝ с очи и тръгна.

Ива допи чашата си и на свой ред излезе от ресторанта.

* * *

Боян се суетеше из апартамента. Минаха десет минути. Излезе на терасата. Поллюбува се на тъмосиньото преливане на морето и нощта. Вдъхна си от уханието им. На вратата се почука. Той отвори и пред него се изпречи количка с огромна кутия. Отстъпи. Камериерът я вкара в стаята и побърза да излезе пожелавайки „Приятна вечер“. Боян заключи след него. Пообиколи оттук оттам с всичкото си учудване и хвана с капака две ръце. Отмести го и зяпна. Отвътре се показа жена в бяла рокля

с тънки презрамки.

– Е, не излизам от торта, но не съм и от картон!

Той промълви:

– Да, да, от плът си и то каква!

Боян стоеше втрещен. Тя го подсети:

– Няма ли да ме вземеш?

Той я измъкна от кутията, като я прегърна до изгубване, така както тя бе очаквала... до изпукване на костите.

* * *

Около обяд на другия ден, когато Ива все още се изтягаше блажено в леглото, се завърна съпругът ѝ.

– Е, как прекара вечерта? – попита той още с влизането си.

– И аз щях да те питам същото. Усъвършенства ли латиното?

– О, да, имах добра учителка.

– Аха, вероятно и тя е имала какво да научи от теб!

Той седна до нея на леглото, погали я и отново попита:

– Не ми отговори, как прекара?

– Направих СЕ подарък, направих си подарък. Най-точно и двете... – и се усмихна многозначително.

– Няма да питам как ти е подействало, личи ти...

Ива му отвърна:

– И на теб ти личи!

Двамата се засмяха с глас.

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1829>]